

Дора Габе
Ветрове 4

Не искам да съм гост на чужди пир,
на края на трапезата да седна –
защо ми пречиш, боже, да погледна
земята ти надлъж, нашир!
Защо си казал: нека бъде тиха
и нека е в редицата последна,
а мене, виждаш, вихри ме родиха
и ето, виждаш, вихър ме размята
по двата края на земята.

Защо си казал: нека е смирена
и нека бъдат стъпките и леки –
горят ме твоите огнени пътеки,
земята ти от жажда пресушена,
небето ти заключено ввечеки!

Не искам да съм гост на чужди пир,
на твоя праг господен нека седна,
да бъда там от всички най-подир,
да бъда там от всички най-последна.

1925

КРАЙ

© 1925 Дора Габе

Източник: Словото

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11644>]